

A 7.a erdélyi utazása „Határtalanul”

Bevezetés

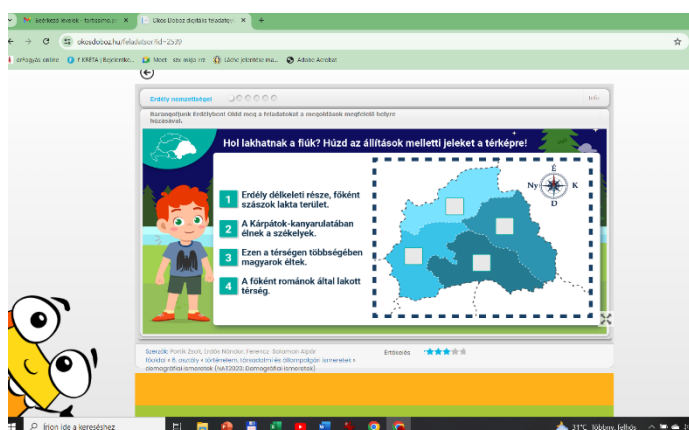
Erdélyi utunk nagyszerű lehetőség volt arra, hogy megismerhessünk a határokon kívül élő, de magyarul beszélő embereket, lássunk csodaszép tájakat, városokat... és mindezt a „Határtalanul” pályázat jóvoltából, ingyen.

Az osztályközösség szempontjából is jó volt ez a kirándulás, hiszen eddig nem volt alkalmunk arra, hogy ilyen hosszú időn keresztül együtt legyünk.



Előkészületek

Az utazás előtt egy sor előkészítő foglalkozást tartottunk. Térképen vizsgáltuk, merre fogunk járni; a „Barangoló” digitális tartalomtárból próbáltuk az „Erdély nemzetségei” és „Az Erdélyi Fejedelemség várai” című feladatsort végigcsinálni, de az internet nem igazán támogatott minket... Történelmi és irodalmi szemmel előadásokat hallgattunk meg a régióról, és magunk is munkába álltunk: készítettünk egy olyan útikönyvet, amelybe az osztály minden tagja beleírt valamit, kiválasztva és bemutatva egy-egy helyet, ahová elmentünk.



Az osztály április 24-én, 6:40-kor izgatottan gyülekezett az iskola előtt, s mikor odaért mindenki, elindultunk a busz felé. A buszút nagyon hosszú volt, de ennek ellenére egyáltalán nem volt unalmas, kísérőtanáraink különböző játékokkal és feladatokkal szórakoztattak minket.

Első állomásunk Nagyszalonta volt, Arany János szülővárosa, ahol az Arany-szobor megkoszorúzása előtt elszavaltuk A walesi bárdokat, majd megtekintettük az Arany János Emlékmúzeum kiállítását is a Csonka toronyban. Érdekes volt azokat a tárgyakat látni, amelyek valóban Arany János tulajdonában voltak valaha: a költő íróasztalát, úti ládáját, de még a kalapját is...



A buszból következőnek Nagyváradon szálltunk ki, ahol megnéztük a székesegyházat és a mellette lévő múzeumot. Sétáltunk is egyet a városban, és már aznap találkoztunk néhány emberrel, akik az Ady Endre Líceum diákjai és egyben testvérosztályunk tagjai voltak.

Aznap este a Nagyváradai Posticum Vendégház volt a szállásunk, ami az egyik legszebb szállás volt, ahol valaha jártam.



Reggel a testvérosztállyal találkoztunk, és velük töltöttük az egész délelőttöt. Iskolai egyenpólóban vártak bennünket a sulijuk előtt. Csapatokban meséltünk egymásnak az iskoláinkról, magunkról, megnéztünk egy filmet, amelyet ők készítettek a városukról és a gimnáziumukról, majd részt vettünk egy vetélkedőn, és végül megkínáltak bennünket mindenféle finomsággal. Ezek után elsétáltunk a Körös-partra, ahol számháborúztunk. A két osztály nagyon gyorsan összehangolódott, mindenki elkezdett barátkozni egymással. Megadtuk egymásnak az elérhetőségünket, és többen azóta is tartjuk a kapcsolatot a nagyváradai diákokkal.

A számháborút igazából nem a két osztály játszotta egymás ellen, hanem két vegyes csapat, úgyhogy nem is a győzelem volt a fontos, hanem az együttlét, a játék.



Délután elindultunk Kolozsvárra, érintve a Király-hágót, Csucsát és Bánffyhunyadiot. A Király-hágón nem volt sok érdekes dolog, Csucsán Ady Endréről emlékeztünk meg, aki az itteni kastélyban lakott rövid ideig, és a tiszteletére létrehoztak egy Ady Endre-emlékszobát. A kastély egy román család birtokában van már, ugyanis Ady felesége, Csinszka eladta az épületet a költő halála után.

Bánffyhunyadiaton egy református templomot néztünk meg, amely tele volt szép hímzésekkel, falvédőkkel, terítőkkal. Az ottani tiszteletes nyitotta ki nekünk a templomot, és beszélt az épületről is, meg arról is, hogyan látja a mai fiatalok helyzetét, miket tanácsol nekünk.



Kolozsvárra érkeztünk estefelé, és innentől a Diakónia Villában szálltunk meg három napig.

A harmadik napon Kolozsvár belvárosát néztük meg. Először Mátyás király szülőházánál voltunk, majd a város nevezetes terein, utcáin sétálunk. Ezután a Kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégiumot jártuk körbe, aminek igazgatója vezetett minket egész nap. Az igazgató sok érdekes történetet mesélt, jó volt a humora, és nagyjából azt is érezte, hogy mennyit bírunk elviselni a tömör történelmi anyagból. Az iskola egyszerűen tíz nyelven beszél, van saját

múzeuma, templomterme és színháza egy épületen belül. Délután a Házsongárdi temetőn sétáltunk végig, ami sokkal, de sokkal szebb, mint amit az interneten lehet látni róla. Egy-két helyen megálltunk a temetőben, történeteket hallgattunk meg az ott eltemetett emberekről, volt, ahol verset olvastunk fel...



A 4. napon elmentünk Tordára, ahol a Tordai sóbányába látogattunk, és egy kis szabad időnk is volt a föld alatti sóbirodalomban, majd megebédeltünk. A pihenő után átmentünk a Tordai-hasadékba, visszaidézve a Szent László-legendát a hatalmas kanyon keletkezésével kapcsolatban. Kifáradtan buszoztunk vissza a szállásunkra. Mindkét helyszín nagyon szép volt.

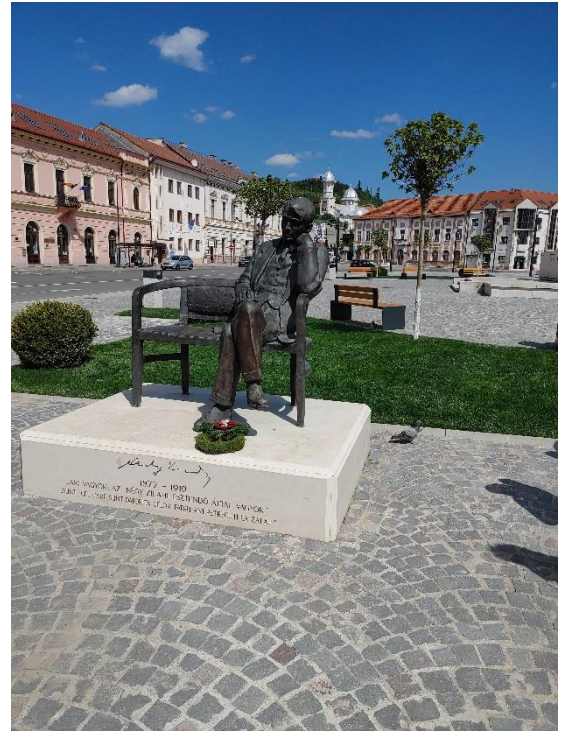


Vasárnap reggel összeköcskeltük minden cuccunkat, és beültünk a buszba, de természetesen nem egyből hazafele indultunk. Először Torockón álltunk meg, ahol megnéztük a vízimalmot és megcsodáltuk a házak mögül bőven kilógó hegyeket is. Mivel Érdmindszenten zárva volt az Ady-ház, ezért Zilahon koszorúztuk meg nagy költőnk szobrát. Egy telítő ebéd után elindultunk iskolánk felé, s mivel sokan nagyon elfáradtunk már, az osztály nagy része aludt egy jót a buszban. Mire elértünk a határhoz, már rég ébren volt mindenki, énekeltünk, beszélgettünk,

nevtünk az úton, aminek az is hozzáadott a hangulatához, hogy sötétedett, így fel lettek kapcsolva a különböző színű lámpák.



A kirándulás alatt voltak veszekedések, rosszullétek és kisebb balhék is, de ez az út mégiscsak jobban összekovácsolta az osztályt.



Lezárás

Az utazás után több osztályfőnöki órát szántunk az értékelésre. ismét végiggondoltuk, mi mindent láttunk, Kahoot-vetélkedőt tartottunk az összeszedett ismeretekből, majd több órát szántunk arra, hogy tablókat készítsünk csapatokban a nemzeti összetartozás emléknapjára, hiszen az utazásunk éppen összezsengett az emléknap témájával. A tablók azután kikerültek a termünk falára.

(Néhány diák a 7.a osztályból)

